

ЗАГУБЕНАТА РАКАВИЦА

○ СЕГА...

Еден јануарски ден, додека надвор снежеше, Дамјан и мајка му решија да излезат и да му купат ракавици на братчето Марко за да можат сите да си играат со снегот и да се удираат со снежни топки. Дамјан беше на зимски распуст, а Марко не дојде со нив зашто одеше во градинка. На Дамјан не му требаа ракавици бидејќи тој веќе си имаше едни што за него беа најубави на светот.

○ ЕДЕН МЕСЕЦ ПОРАНО...

Пред еден месец тој и мама ги видоа во една продавница. Тие беа темноцрвени, со интересни снегулки извезени на нив. Сите снегулки беа со различна форма и тоа најпрво му беше многу чудно на Дамјан.

„Мамо, ама зошто снегулките се различни? Треба да бидат исти.“

„Бидејќи вистинските снегулки што паѓаат од облаците навистина имаат различни форми“, одговори мама.

„Е, како да не. Тие се како точки, не се толку убави како овие на ракавиците!“ се бунеше Дамјан.

„Различни се, само не можеме да им ја видиме формата бидејќи се многу ситни. Можеби може да се видат под микроскоп“, одговори мајка му.

И тогаш ги купија темноцрвените ракавици со снегулки. Тоа се случи пред еден месец. Оттогаш Дамјан едвај чекаше да заврне снег за да ги носи.

○ СЕГА...

Сега многу се радуваше што можеше да се удира со топки снег и да прави Снешко. **Арно ама**, додека шетаа, мајка му му кажа дека за неколку месеци ќе се преселат во нов стан, во населбата Аеродром. Дамјан се налути.

„Е, не е фер“, рече тој. „Не сакам да се селам и нема да одам во ново школо. Во никој случај, да знаеш. Никого не познавам таму. Не, во никој случај“, повторуваше многупати.

„Но, ќе запознаеш многу нови другарчиња и ќе можеш и да си играш со нив откако ќе ти завршат часовите бидејќи ќе живееме блиску до новото училиште.“

„Не сакам. Таму наставничките можеби ќе бидат лоши и ќе ме караат“, продолжуваше Дамјан.

„Се разбира дека нема да те караат. Ти си најмирен од сите деца во твоето одделение, сигурно и новите наставнички ќе го забележат тоа.“

„Ама сигурно и Марко нема да сака да оди во нова градинка. Ќе видиш, и тој нема да се согласи“, Дамјан се обиде да ја убеди мајка си.

„Марко и така нема веќе да може да биде со истите другарчиња. Тој од септември ќе тргне во училиште“, одговори мајка му.

„Не е фер, не е фер“, викаше Дамјан и налутено и натажено.

За да го наведе да мисли на нешто друго, а не на преселбата, мајка му го потсети на една приказна за зимата и за снегот што неодамна ја читаа. Иако сè уште се лутеше, му текна на нешто во книгата и праша:

„Мамо, зошто мајките и татковците во некои книги за деца немаат имиња?“

„Па, затоа што во книгите за деца, децата се поважни од родителите.“

„А родителите не се важни?“

„Па, важни се“, рече мајка му Маја и вети дека, ако некогаш пишува книга за деца, ќе им стави имиња и на мајките и на татковците. Потоа повторно почна да прави снежни топки за да го развесели. Некое време си играа многу убаво.

Кога завршија со играта, бидејќи не беше многу студено, Дамјан си ги извади ракавиците за да ги стави во џебот. **Арно ама**, едната ракавица му падна на тротоарот, а тој не забележа. Потоа купија ракавици за Марко и се вратија дома. Кога провери во џебот и виде дека му ја нема ракавицата, Дамјан се натажи.

„Денес ми е најлошиот ден!“ викна. „Ќе се селиме, а плус тоа, си ја изгубив ракавицата!“

„Дамјан, земи ја мојата“, Марко му ја подаваше својата нова ракавица.

„Не ја сакам твојата, мала ми е, а и моите беа најубави. Ова е најлошиот ден!“

Татко му Антонио го тешеше: „А јас слушнав дека денес ти бил најубавиот ден, сте се изнаиграле со снег.“

„Сепак ми е најлошиот“, тврдеше Дамјан.

Утредента Маја му купи нови ракавици, а левата темноцрвена ракавица со прекрасни бели снегулки ја ставија во фиоката.

ШТО СЕ СЛУЧУВА СО РАКАВИЦАТА...

За тоа време, десната загубена ракавица лежеше на градскиот плоштад во Скопје. Снегот престана да врне и затоа не ја прекри, но прашината веднаш се насобра врз белите извезени снегулки и тие веќе не изгледаа толку убаво. Првиот ден, неколку дечиња се наведнаа за да ја земат, но родителите бргу реагираа и не им дозволија да ја кренат од земја. Вториот ден, само едно девојче посегна по извезените снегулки на темноцрвената ракавица, но мајка ѝ веднаш ѝ рече да ја остави. Третиот ден повеќе никој не сакаше да ја земе ракавицата, толку беше валкана што изгледаше старо и грдо.

Арно ама, четвртиот ден оттаму поминуваше една жена, која имаше продавница за облека. Кога случајно ја здогледа ракавицата, таа веднаш забележа колку е убава и помисли дека е потребно само да се испере. „Ако навистина по перењето излезе толку убава колку што мислам“, си рече, „ќе ја продавам во мојата продавница.“ Дома убаво ја испра и ја истри. Кога се исуши, ракавицата блесна со истата онаа убавина како кога беше на раката на Дамјан, а извезените снегулки блескаа со чисто-белата боја како вистински снегулки.

Жената ја стави ракавицата на излогот од продавницата. И, навистина, следните неколку недели, многу луѓе влегуваа внатре со желба да ги купат темноцрвените ракавици со бели снегулки за своите деца. Но, на сите, жената им го даваше истиот одговор: „За жал, само една таква ракавица имам – онаа на излогот. Можете да си ја купите за украс, многу е убаво.“ Но никој не сакаше да ја купи за украс, сите дечиња сакаа да имаат две такви ракавици и да си ги носат кога надвор студи.

Тогаш на жената ѝ текна нешто: отиде со ракавицата кај својата баба, која знаеше да плете, и ја замоли да ѝ сплете иста таква ракавица за левата рака за да може да ги продаде. Бабата се согласи. **Арно ама**, неколку денови на бабата не ѝ беше баш најдобро. Кога ѝ стана подобро и кога ја заврши ракавицата, веќе беше март. Жената од

продавницата ги стави двете ракавици во излогот. Тие го привлекуваа вниманието на луѓето што поминуваа покрај продавницата бидејќи беа убави, но никој повеќе не беше заинтересиран да купи ракавици бидејќи доаѓаше пролет.

Арно ама, еден ден оттаму поминуваа деветгодишната Илина и нејзиното тригодишно братче Огнен, со мајка им Тања и татко им Душко. Тие живеат на приземјето токму во истата зграда каде што требаше наскоро да се преселат Дамјан и Марко, и имаа убав двор. Бидејќи се ближеше Први април, Илина и Огнен ги натераа мама и тато да им купат маски. Илина сакаше да се маскира како Дедо Мраз, па бараа црвено-бела облека за неа. „Дедо Мраз е машко“, се обиде татко ѝ да ја разубеди, „маскирај се во нешто друго.“ Но Илина ни да чуе – таа секогаш си тераше по свое.

„Ако се маскира како Дедо Мраз, ќе ми донесе подарок“, викаше Огнен. Мама и тато беа сигурни дека Илина го убедила да го каже тоа.

Кога поминуваа покрај опишаната продавницата, Илина викна: „Еве, најдов!“ Сите се свртеа и ги здогледаа темноцрвените ракавици со бели снегулки. „Е, ајде, добро“, рече мајка ѝ, ќе ги купиме. И така, двете ракавици се најдоа во домот на Илина, која за првоаприлскиот маскенбал навистина се маскираше како Дедо Мраз.

Дали мислиш дека Дамјан ќе ја открие својата загубена ракавица во домот на Илина?

НЕКОЛКУ НЕДЕЛИ ПОДОЦНА...

Кога само неколку недели подоцна семејството на Дамјан се селеше во новата зграда, сите работи од стариот стан беа качени на камионот за преселба, освен неколку стари облеку и кукли што мајка му ги остави за да ги дадат некому. Меѓу нив беше и левата темноцрвена ракавица со снегулки.

„Мамо, што си ми ја оставила ракавицата?“ праша Дамјан.

„Па, што ќе правиш со една ракавица? Не можеш да ја носиш“, одговори мајка му.

„Не може да ми ја фрлиш. Мене ми е жал за сите предмети, не сакам ништо да фрлам. Ќе си ја земам и неа“, рече Дамјан.

„Добро“, се согласи мајка му Маја.

И така, левата осамена ракавица на Дамјан се најде на само два ката погоре од станот во кој живееше Илина, додека десната ракавица сега ѝ припаѓаше на Илина и си имаше друга лева ракавица-придружничка.

*Што мислиш, зошто зборовите **арно ама** се поцрнети? Како се менува приказната после нив?*
